

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 265

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 19 aprilie 2007

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
HOTĂRÂRI ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI				
20.	— Hotărâre privind suspendarea din funcție a Președintelui României	2	restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România	4-6
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 282 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	2-3	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
343.	— Hotărâre privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.886/2006 pentru stabilirea cuantumului chiriilor aferente imobilelor care fac obiectul prevederilor art. 16 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, ale art. 1 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România și ale art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind	630.	— Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului privind modul de reglementare a domeniului aeronauticii civile cu aeronave ultrașoare din România.....	7-8
		2.185.	— Ordin al ministrului culturii și cultelor pentru aprobarea Normelor de clasificare a muzeelor și a colecțiilor publice	8-10
		8.820.	— Ordin al președintelui Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului privind încetarea procedurii de administrare specială la Societatea Comercială „Apollo” — S.A. Deva	10
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI				
		Hotărârea din 16 noiembrie 2006 în Cauza Davidescu împotriva României.....	11-16	

HOTĂRĂRI ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****HOTĂRĂRE****privind suspendarea din funcție a Președintelui României**

În temeiul prevederilor art. 95 și ale art. 146 lit. g) din Constituția României, republicată,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Domnul Traian Băsescu se suspendă din funcția de Președinte al României.

Art. 2. — Hotărârea se comunică Curții Constituționale pentru a constata existența împrejurărilor care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 19 aprilie 2007, cu respectarea prevederilor art. 95 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 19 aprilie 2007.
Nr. 20.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 282**

din 22 martie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 din Legea nr. 122/2006
privind azilul în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

ca neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu contravine normelor constituționale și convenționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 13.451/302/2006, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.** Excepția a fost ridicată de Khalid Khurram Shahzad într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva hotărârii Oficiului Național pentru Refugiați de respingere a cererii sale de acordare a statutului de refugiat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 59 din Legea nr. 122/2006 contravin prevederilor art. 18 alin. (2), art. 24 alin. (1) și art. 53 din Constituție. Arată, în acest sens, că din coroborarea reglementărilor din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat reiese că dreptul la apărare nu poate fi condiționat de exercitarea

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Khalid Khurram Shahzad în Dosarul nr. 13.451/302/2006 al Judecătoria Sectorului 5 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă interpretul desemnat în cauză pentru a asigura traducerea, dl. Dalati Bassam. Magistratul-asistent informează Curtea că partea Oficiului Național pentru Refugiați a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției

personală a drepturilor procedurale. Ca atare, a interzice apărătorului părții dreptul de a reprezenta solicitantul de azil în fața instanțelor de judecată sau a condiționa exercitarea dreptului la apărare de prezența personală a părții în fața instanței echivalează cu o restrângere nejustificată a dreptului la apărare, care aduce atingere chiar existenței dreptului. Această interdicție încalcă și dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Convenția privind statutul refugiaților — Geneva, 1951, raportat la art. 11 alin. (1) și (2) și art. 20 alin. (2) din Legea fundamentală, întrucât privește, în opinia sa, doar solicitanții de azil, orice altă persoană, fizică sau juridică, având dreptul de a fi reprezentată în instanță și de a-și exercita drepturile procedurale prin apărător sau mandatar.

Judecătoria Sectorului 5 București opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate. Pe de o parte, textul de lege criticat permite solicitantului să-și susțină plângerea prin intermediul unui avocat ales sau desemnat din oficiu, iar, pe de altă parte, obligativitatea prezenței petentului în fața instanței este justificată de natura pricinii și nu duce la încălcarea dreptului la apărare sau restrângerea exercițiului vreunui drept al acestuia.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 59 din Legea nr. 122/2006 sunt constituționale, fiind în deplin acord cu prevederile art. 24 din Legea fundamentală, privind dreptul la apărare, și ale art. 18 alin. (2) din aceasta, referitoare la condițiile legale de acordare a dreptului de azil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Khalid Khurram Shahzad în Dosarul nr. 13.451/302/2006 al Judecătoria Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Claudia-Margareta Krupenschi

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.886/2006 pentru stabilirea cuantumului chiriilor aferente imobilelor care fac obiectul prevederilor art. 16 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, ale art. 1 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România și ale art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 1.886/2006 pentru stabilirea cuantumului chiriilor aferente imobilelor care fac obiectul prevederilor art. 16 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, ale art. 1 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România și ale art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 15 din 10 ianuarie 2007, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **După articolul 5 se introduce un nou articol, articolul 5¹, cu următorul cuprins:**

„Art. 5¹. — În situația în care nu este necesară întreaga suprafață a imobilului pentru desfășurarea activităților de interes public, aceasta poate fi restrânsă, chiria recalculându-se în mod corespunzător.”

2. **Anexele nr. 1 și 2 se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1 și 2 care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.**

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Ion-Mircea Plângu

Președintele Autorității Naționale
pentru Restituirea Proprietăților,
Ingrid Zaarour

Ministrul internelor și reformei administrative,
Cristian David

Ministrul economiei și finanțelor,
Varujan Vosganian

CUANTUMUL CHIRIILOR LUNARE
afereente imobilelor care intră sub incidența art. 16 alin. (2) din Legea nr. 10/2001
privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, republicată,
cu modificările și completările ulterioare

Afectațiunea imobilului	Rangul localității	Lei/m ² pe suprafață construită desfășurată								Lei/m ² pe suprafață de teren aferent (inclusiv terenul de sub construcție)			
		<300 m ²	300— 500 m ²	500— 700 m ²	700— 1.000 m ²	1.000— 1.500 m ²	1.500— 3.000 m ²	3.000— 5.000 m ²	>5.000 m ²	<2.000 m ²	2.000— 5.000 m ²	5.000— 10.000 m ²	>10.000 m ²
1. Imobile ocupate de unități și instituții de învățământ din sistemul de stat (grădinițe, școli, licee, colegii, școli profesionale, școli postliceale, instituții de învățământ superior)	Rangul 0	10	9	8	7	6	5	4	3	4	3	2,5	2
	Rangul I	8	7	6	5	4	3	2,5	2	3	2,5	2	1,5
	Rangul II	7	6	5	4	3	2,5	2	1,5	2,5	2	1,5	1
	Rangul III	6	5	4	3	2	1,5	1	0,7	2	1,7	1,5	1
	Rangul IV	4	3	2	1,5	1,2	1	0,8	0,6	1,5	1	0,7	0,5
	Rangul V	4	3	2	1,5	1,2	1	0,8	0,6	1,5	1	0,7	0,5
2. Imobile ocupate de unități sanitare și de asistență medico-socială din sistemul public (creșe, cămine-spital pentru bătrâni, spitale, centre de plasament, case de copii)													
3. Imobile ocupate de instituții publice (administrații financiare, trezorerii, ministere și alte autorități ale administrației publice centrale, parchete, judecătoria, tribunale, curți de apel, poliție, poliție de frontieră, jandarmerii, servicii publice comunitare pentru situații de urgență, sedii vamale, arhive naționale, direcții județene, case de asigurări de sănătate, primării, prefecturi, consilii locale și județene, inspectorate școlare)													
4. Imobile ocupate de instituții culturale (teatre, opere, biblioteci, muzee)													

ANEXA Nr. 2

CUANTUMUL CHIRIILOR LUNARE
aferente imobilelor care intră sub incidența art. 1 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000
privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, republicată,
cu modificările și completările ulterioare, și a art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999
privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale
din România, republicată

Afectațiunea imobilului	Rangul localității	Lei/m ² pe suprafață construită desfășurată								Lei/m ² pe suprafață de teren aferent (inclusiv terenul de sub construcție)			
		<300 m ²	300– 500 m ²	500– 700 m ²	700– 1.000 m ²	1.000– 1.500 m ²	1.500– 3.000 m ²	3.000– 5.000 m ²	>5.000 m ²	<2.000 m ²	2.000– 5.000 m ²	5.000– 10.000 m ²	>10.000 m ²
Imobile afectate unor activități de interes public din învățământ sau sănătate, finanțate ori cofinanțate de la bugetul de stat sau de la bugetele locale	Rangul 0	10	9	8	7	6	5	4	3	4	3	2,5	2
	Rangul I	8	7	6	5	4	3	2,5	2	3	2,5	2	1,5
	Rangul II	7	6	5	4	3	2,5	2	1,5	2,5	2	1,5	1
	Rangul III	6	5	4	3	2	1,5	1	0,7	2	1,7	1,5	1
	Rangul IV	4	3	2	1,5	1,2	1	0,8	0,6	1,5	1	0,7	0,5
Rangul V	4	3	2	1,5	1,2	1	0,8	0,6	1,5	1	0,7	0,5	

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

privind modul de reglementare a domeniului aeronauticii civile cu aeronave ultraușoare din România

Pentru îndeplinirea atribuțiilor ce revin Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului ca autoritate de stat în domeniul transporturilor,

în temeiul prevederilor art. 4 lit. b), l) și m) și ale art. 74 din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 567/1991 privind organizarea și funcționarea Aeroclubului României, republicată, cu modificările ulterioare, și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — În sensul prezentului ordin, termenii utilizați au următorul înțeles:

a) *aeronautică civilă cu aeronave ultraușoare* — orice activitate aeronautică civilă și conexasă acesteia legată de aeronavele ultraușoare;

b) *aeronave ultraușoare* — categoriile de aeronave definite în anexa nr. 1.

Art. 2. — Aeronavele ultraușoare pot efectua zboruri în spațiul aerian național fără a deține certificate de tip și/sau de navigabilitate și fără a fi înmatriculate în Registrul unic de înmatriculare a aeronavelor civile.

Art. 3. — (1) Pentru a fi operată/utilizată în spațiul aerian național o aeronavă ultraușoară trebuie să posede un certificat de identificare.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), aeronavele ultraușoare din categoria parapantelor și deltaplanelor pot fi operate/utilizate fără a deține un certificat de identificare.

(3) În funcție de clasa aeronavei și de categoriile de zboruri efectuate, o aeronavă ultraușoară motorizată trebuie să posede, pe lângă certificatul de identificare, și o anexă la acesta sau o autorizație de zbor în termen de valabilitate, emisă conform reglementărilor aeronautice civile române specifice domeniului aeronauticii civile cu aeronave ultraușoare motorizate, prevăzute în anexele nr. 2 și 3.

Art. 4. — (1) Operarea/utilizarea aeronavelor ultraușoare este limitată la efectuarea zborurilor în interes propriu, particulare și școală, așa cum sunt definite acestea în Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian civil, republicată, cu modificările ulterioare.

(2) Pentru orice altă categorie de zboruri sau operațiuni aeriene civile decât cele prevăzute la alin. (1), operatorul aeronavei trebuie să dețină autorizațiile și/sau certificatele specifice, conform reglementărilor aeronautice și legislației aplicabile respectivelor zboruri sau operațiuni aeriene civile.

(3) Întreaga responsabilitate, precum și asumarea tuturor riscurilor legate de construcția, întreținerea, reparația și operarea/utilizarea aeronavelor ultraușoare revin persoanelor fizice angajate în astfel de zboruri.

(4) Pilotul comandant este operatorul aeronavei respective. Pilotul comandant decide dacă operează/utilizează sau nu o aeronavă în condițiile aferente zborului propus a-l efectua, astfel încât să fie asigurată siguranța zborului în conformitate cu reglementările aeronautice și legislația aplicabile.

Art. 5. — Se aprobă următoarele reglementări aeronautice civile române (RACR) specifice domeniului aeronauticii civile cu aeronave ultraușoare:

a) pentru domeniul aeronauticii civile cu aeronave ultraușoare motorizate (ULM):

(i) RACR — LPAN ULM, ediția 1/2007, Licențierea personalului aeronautic civil navigant — aeronave ultraușoare motorizate, prevăzută în anexa nr. 2;

(ii) RACR — CCO ULM, ediția 1/2007, Cerințele de certificare și operaționale pentru aeronavele ultraușoare motorizate, prevăzută în anexa nr. 3;

b) pentru domeniul aeronauticii civile cu aeronave ultraușoare nemotorizate (AUN):

(i) RACR — LPAN AUN, ediția 1/2007, Licențierea personalului aeronautic civil navigant — aeronave ultraușoare nemotorizate, prevăzută în anexa nr. 4;

(ii) RACR — CCO AUN, ediția 1/2007, Cerințele de certificare și operaționale pentru aeronavele ultraușoare nemotorizate, prevăzută în anexa nr. 5;

(iii) RACR — AAUN, ediția 1/2007, Autorizarea persoanelor juridice pentru certificare în domeniul aeronavelor ultraușoare nemotorizate, prevăzută în anexa nr. 6.

Art. 6. — (1) Reglementările prevăzute la art. 5 stabilesc cerințele specifice privitoare la certificarea personalului aeronautic civil angajat în activități aeronautice civile legate de aeronavele ultraușoare, precum și la certificarea și operarea/utilizarea acestor categorii de aeronave.

(2) Contestațiile legate de modul de aplicare a reglementărilor prevăzute la art. 5 lit. a) și lit. b) pct. (i) și (ii) se pot adresa în scris autorității de certificare și, dacă soluția dată nu este acceptată de către contestatar, Regiei Autonome „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”.

Art. 7. — (1) Atribuțiile autorității de certificare, prevăzute în reglementările RACR — LPAN ULM și RACR — CCO ULM, se exercită de către Aeroclubul României, în condițiile specifice stabilite de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului pentru evaluarea și autorizarea Aeroclubului României de către Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”.

(2) Atribuțiile autorității de certificare, prevăzute în reglementările RACR — LPAN AUN și RACR — CCO

AUN, se exercită de către persoana juridică autorizată de Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”, conform RACR — AAUN.

Art. 8. — (1) Presentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 30 martie 2007.

(2) Pe data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 1.219/2002 privind certificarea unor categorii de tehnică aeronautică și autorizarea Aeroclubului României pentru atestarea unor categorii de personal aeronautic civil navigant, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 751 din 15 octombrie 2002, cu modificările ulterioare, Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 2.027/2002 pentru aprobarea Reglementării aeronautice civile române RACR-AUU/Aeronave ultraușoare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 103 din 19 februarie 2003, Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.023/2003 pentru aprobarea

Reglementării Aeronautice Civile Române RACR — APAN AUN/Atestarea personalului aeronautic navigant — piloți de aeronave ultraușoare nemotorizate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 11 august 2003, Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.024/2003 pentru aprobarea Reglementării aeronautice civile române RACR — APAN ULM/Atestarea personalului aeronautic navigant — piloți de aeronave ultraușoare motorizate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 13 august 2003, precum și orice alte dispoziții contrare.

Art. 9. — Anexele nr. 1—6*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 10. — Direcția generală aviație civilă din cadrul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” și Aeroclubul României vor lua măsuri pentru punerea în aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Radu Mircea Berceanu

București, 27 martie 2007.
Nr. 630.

*) Anexele nr. 1—6 se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL CULTURII ȘI CULTELOR

ORDIN

pentru aprobarea Normelor de clasificare a muzeelor și a colecțiilor publice

Potrivit dispozițiilor art. 13—16 și ale art. 41 din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată, în temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 78/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Cultelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii și cultelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele de clasificare a muzeelor și colecțiilor publice, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Presentul ordin se comunică Direcției generale patrimoniu cultural național — Direcția muzee, colecții și

garanții guvernamentale din cadrul Ministerului Culturii și Cultelor, în vederea ducerii la îndeplinire a prevederilor acestuia.

Art. 3. — Presentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii și cultelor,
Adrian Iorgulescu

București, 2 aprilie 2007.
Nr. 2.185.

ANEXĂ

NORME

de clasificare a muzeelor și a colecțiilor publice

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezentele norme de clasificare a muzeelor și a colecțiilor publice, denumite în continuare *norme*, reglementează criteriile în funcție de care se clasifică muzeele și colecțiile publice.

Art. 2. — Muzeele și colecțiile publice se clasifică după următoarele criterii:

a) forma de proprietate, de constituire și modul de administrare a patrimoniului muzeal;

b) forma de organizare;

c) aria de acoperire teritorială, mărimea și importanța patrimoniului.

CAPITOLUL II

Clasificarea muzeelor și a colecțiilor publice

Art. 3. — (1) În funcție de forma de proprietate, de constituire și de modul de administrare a patrimoniului muzeal, muzeele și colecțiile publice se pot afla în proprietate publică sau privată.

(2) Muzeele și colecțiile aflate în proprietate publică se înființează și se organizează în subordinea autorităților administrației publice centrale sau locale, a altor autorități publice ori instituții și funcționează potrivit regulamentelor proprii de organizare și funcționare, aprobate de autoritățile sau de instituțiile tutelare.

(3) Muzeele și colecțiile publice aflate în proprietate privată se înființează, se organizează și funcționează în subordinea persoanelor juridice private sau a persoanelor fizice.

Art. 4. — În funcție de forma de organizare, muzeele și colecțiile publice au personalitate juridică; prin excepție de la regulă, se pot organiza muzee și colecții publice fără personalitate juridică ca filiale sau secții.

Art. 5. — În funcție de aria de acoperire teritorială, de mărimea și de importanța patrimoniului, muzeele și colecțiile publice se clasifică astfel:

- a) muzee și colecții publice de importanță națională;
- b) muzee și colecții publice de importanță regională;
- c) muzee și colecții publice de importanță județeană;
- d) muzee și colecții publice de importanță locală.

SECȚIUNEA 1

Muzee de importanță națională, regională, județeană și locală

Art. 6. — (1) Muzeele de importanță națională sunt muzeele de drept public sau de drept privat, care dețin în patrimoniul lor muzeal cel puțin 50.000 de bunuri culturale mobile, printre care și bunuri culturale mobile clasate:

a) în tezaur — de valoare excepțională, reprezentative în plan internațional și național pentru istorie, arheologie, etnologie, artă, arhivistică, știință, tehnică, literatură, cinematografie, numismatică, filatelie, heraldică, bibliofilie, cartografie și epigrafie;

b) în fond — de valoare deosebită, reprezentative în plan național pentru istorie, arheologie, etnologie, artă, arhivistică, știință, tehnică, literatură, cinematografie, numismatică, filatelie, heraldică, bibliofilie, cartografie și epigrafie.

(2) În vederea acordării titlaturii de muzeu de importanță națională, ponderea în patrimoniul muzeal a bunurilor culturale mobile clasate trebuie să fie de cel puțin 15%, din care cel puțin 5% bunuri culturale mobile clasate în tezaur.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), pot fi clasificate în muzee de importanță națională instituții muzeale al căror patrimoniu cuprinde bunuri culturale mobile ce constituie colecții unicat la nivel național.

Art. 7. — (1) Muzeele de importanță regională sunt muzeele de drept public sau de drept privat, care dețin în patrimoniul lor muzeal cel puțin 40.000 de bunuri culturale mobile, dintre care 50% trebuie să fie reprezentative în plan regional pentru istorie, arheologie, etnologie, artă, arhivistică, știință, tehnică, literatură, cinematografie, numismatică, filatelie, heraldică, bibliofilie, cartografie și epigrafie.

(2) În vederea acordării titlaturii de muzeu de importanță regională, ponderea în patrimoniul muzeal a bunurilor culturale mobile clasate în tezaur și fond trebuie să fie de cel puțin 10%.

Art. 8. — Muzeele de importanță județeană sunt muzeele de drept public sau de drept privat, care dețin în patrimoniul lor muzeal bunuri culturale mobile, dintre care 50% trebuie să fie reprezentative în plan județean pentru istorie, arheologie, etnologie, artă, arhivistică, știință, tehnică, literatură, cinematografie, numismatică, filatelie, heraldică, bibliofilie, cartografie și epigrafie.

Art. 9. — Muzeele de importanță locală sunt muzeele de drept public sau de drept privat, care dețin în patrimoniul lor muzeal bunuri culturale mobile, reprezentative în plan local — municipal, orășenesc sau comunal — pentru istorie, arheologie, etnologie, artă, arhivistică, știință, tehnică, literatură, cinematografie, numismatică, filatelie, heraldică, bibliofilie, cartografie și epigrafie.

SECȚIUNEA a 2-a

Colecții publice de importanță națională, regională, județeană și locală

Art. 10. — (1) Colecțiile publice de importanță națională sunt colecțiile publice de drept public sau de drept privat, care dețin în patrimoniul lor muzeal și bunuri culturale mobile clasate:

a) în tezaur — de valoare excepțională, semnificative în plan internațional și național pentru istorie, arheologie, etnologie, artă, arhivistică, știință, tehnică, literatură, cinematografie, numismatică, filatelie, heraldică, bibliofilie, cartografie și epigrafie;

b) în fond — de valoare deosebită, semnificative în plan național pentru istorie, arheologie, etnologie, artă, arhivistică, știință, tehnică, literatură, cinematografie, numismatică, filatelie, heraldică, bibliofilie, cartografie și epigrafie.

(2) În vederea acordării titlaturii de colecție publică de importanță națională, ponderea în patrimoniul muzeal a bunurilor culturale mobile clasate trebuie să fie de cel puțin 15%, din care cel puțin 5% bunuri culturale mobile clasate în tezaur.

Art. 11. — Colecțiile publice de importanță regională sunt colecțiile publice de drept public sau de drept privat, care dețin în patrimoniul lor muzeal cel puțin 50% bunuri culturale mobile reprezentative în plan regional pentru istorie, arheologie, etnologie, artă, arhivistică, știință, tehnică, literatură, cinematografie, numismatică, filatelie, heraldică, bibliofilie, cartografie și epigrafie.

Art. 12. — Colecțiile publice de importanță județeană sunt colecțiile publice de drept public sau de drept privat, care dețin în patrimoniul lor muzeal cel puțin 50% bunuri culturale mobile reprezentative în plan județean pentru istorie, arheologie, etnologie, artă, arhivistică, știință, tehnică, literatură, cinematografie, numismatică, filatelie, heraldică, bibliofilie, cartografie și epigrafie.

Art. 13. — Colecțiile publice de importanță locală sunt colecțiile publice de drept public sau de drept privat, care dețin în patrimoniul lor muzeal bunuri culturale mobile reprezentative în plan local pentru istorie, arheologie, etnologie, artă, arhivistică, știință, tehnică, literatură, cinematografie, numismatică, filatelie, heraldică, bibliofilie, cartografie și epigrafie.

CAPITOLUL III

Documentația necesară în vederea acordării titlaturii de muzeu sau de colecție publică de importanță națională, regională, județeană ori locală

Art. 14. — Persoana juridică de drept public sau de drept privat ori persoana fizică, în a cărei subordine, respectiv proprietate, se află muzeul sau colecția publică, trebuie să solicite Ministerului Culturii și Cultelor acordarea titlaturii de muzeu sau de colecție publică de importanță națională, regională, județeană ori locală.

Art. 15. — (1) În vederea acordării titlaturii de muzeu sau de colecție publică de importanță națională, regională, județeană ori locală, solicitantul trebuie să depună la

direcția de specialitate din cadrul Ministerului Culturii și Cultelor următoarea documentație:

a) cerere, în sensul obținerii avizului Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor pentru acordarea titlaturii de muzeu sau de colecție publică de importanță națională, regională, județeană ori locală, precum și inițierii de către Ministerul Culturii și Cultelor a unei hotărâri a Guvernului privind acordarea titlaturii de muzeu sau de colecție publică de importanță națională, regională, județeană ori locală;

b) memoriu care să conțină prezentarea patrimoniului muzeului sau colecției publice: număr de bunuri culturale mobile, număr de bunuri culturale mobile clasate (în tezaur și în fond), argumentația referitoare la reprezentativitățile menționate (în plan național, regional, județean, local);

c) declarație pe propria răspundere a conducătorului instituției muzeale sau al colecției publice respective privind veridicitatea datelor conținute în memoriul prevăzut la lit. b).

(2) Prin *bun cultural mobil reprezentativ în plan național, regional, județean sau local* se înțelege apartenența bunului la un anumit teritoriu; în funcție de aria de acoperire teritorială, există bunuri culturale mobile cunoscute sau reprezentative în plan internațional, național, regional, județean ori local.

CAPITOLUL IV

Procedura de acordare a titlaturii de muzeu sau de colecție publică de importanță națională, regională, județeană ori locală

Art. 16. — Acordarea titlaturii de muzeu sau, după caz, de colecție publică de importanță națională, regională, județeană ori locală se aprobă prin hotărâre a Guvernului, inițiată de Ministerul Culturii și Cultelor, cu avizul Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor.

Art. 17. — (1) În termen de maximum 30 de zile de la data înregistrării solicitării de acordare a titlaturii de muzeu sau de colecție publică de importanță națională, regională, județeană ori locală, direcția de specialitate din cadrul Ministerului Culturii și Cultelor verifică corectitudinea întocmirii documentației prevăzute la art. 15 alin. (1).

(2) În cazul în care se constată că documentația este incompletă sau conține erori, aceasta va fi restituită solicitantului, în termen de maximum 30 de zile de la data depunerii acesteia, în vederea completării sau corectării și retransmiterii acesteia direcției de specialitate din cadrul Ministerului Culturii și Cultelor.

(3) În situația în care direcția de specialitate din cadrul Ministerului Culturii și Cultelor constată îndeplinirea condițiilor prevăzute de prezentele norme, întocmește un referat de oportunitate privind acordarea titlaturii de muzeu sau de colecție publică de importanță națională, regională, județeană ori locală și înaintează documentația depusă, spre avizare, Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor.

(4) Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor analizează solicitarea de acordare a titlaturii de muzeu sau de colecție publică de importanță națională, regională, județeană ori locală, precum și documentația aferentă și propune ministrului culturii și cultelor, în cazul unui aviz favorabil, inițierea unei hotărâri a Guvernului privind acordarea titlaturii de muzeu sau de colecție publică de importanță națională, regională, județeană ori locală.

Art. 18. — Schimbarea titlaturii muzeelor și colecțiilor publice se realizează prin hotărâre a Guvernului, cu avizul Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor, la propunerea persoanei juridice sau a persoanei fizice care are în subordine, respectiv în proprietate, muzeul sau colecția publică.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Art. 19. — Muzeele și colecțiile publice, indiferent de constituire și de forma de proprietate și administrare a patrimoniului muzeal, funcționează în concordanță cu normele metodologice privind muzeele și colecțiile publice, elaborate de Ministerul Culturii și Cultelor, cu avizul Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor, și aprobate prin ordin al ministrului culturii și cultelor.

AUTORITATEA PENTRU VALORIFICAREA ACTIVELOR STATULUI

ORDIN

privind încetarea procedurii de administrare specială la Societatea Comercială „Apollo” — S.A. Deva

În temeiul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 23/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare a Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare prin comasarea prin absorbție cu Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și ale art. 16 alin. (6) din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului emite prezentul ordin.

Articol unic. — Procedura de administrare specială la Societatea Comercială „Apollo” — S.A. Deva, instituită prin Ordinul ministrului Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului

nr. 15/2003, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 26 martie 2003, încetează de la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului,
Teodor Atanasiu

București, 15 februarie 2007.
Nr. 8.820.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 16 noiembrie 2006

În Cauza *Davidescu împotriva României*

(Cererea nr. 2.252/02)

În Cauza *Davidescu* contra României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere compuse din: domnia B. M. Zupancic, președinte, C. Bîrsan, V. Zagrebelsky, E. Myjer, David Thor Bjorgvinsson, doamnele I. Ziemele, I. Berro-Lefevre, judecători, și domnul V. Berger, grefierul secției, după ce a deliberat în Camera de consiliu la data de 24 octombrie 2006, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 2.252/02, îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Ioan Ilus *Davidescu* (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 21 septembrie 2001 în baza art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul a fost reprezentat de doamna avocat Maria Despa, care a fost înlocuită de doamna avocat Aurelia Popescu. În prezent este reprezentat de doamna

Nicoleta Popescu, avocat în București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, doamna Beatrice Ramașcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 24 mai 2005 Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. Prevalându-se de art. 29 alin. 3 din Convenție, Curtea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate în același timp.

4. Atât reclamantul, cât și Guvernul au depus observații scrise pe fondul cauzei (art. 59 alin. 1 din Regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul este născut în 1943 și locuiește în Sinaia.

6. În 1950, în virtutea Decretului de naționalizare nr. 92/1950, statul a intrat în posesia unui imobil situat în București, strada Popa Savu nr. 26, compus dintr-un imobil cu 3 apartamente și terenul aferent, care aparținea mătușii reclamantului.

7. La 15 octombrie, 25 octombrie și 13 decembrie 1996, societatea H., administratorul bunurilor statului, a vândut soților C.S., soților M. și, respectiv, soților C.I. apartamentele nr. 3, 1 și 2, situate în imobilul în chestiune, în care locuiau în calitate de locatari.

1. Acțiunea în revendicare

8. La 3 iunie 1997, reclamantul, arătând că în baza Decretului nr. 92/1950 bunurile ce aparțineau anumitor categorii sociale erau exceptate de la naționalizare și că mătușa sa făcea parte dintr-una din aceste categorii, a introdus la Judecătoria Sectorului 1 București o acțiune în revendicare imobiliară împotriva Primăriei București și a societății H.

9. Printr-o sentință din 19 septembrie 1997 judecătoria a admis acțiunea reclamantului, pe motiv că statul intrase în posesia imobilului fără titlu valabil, și a dispus restituirea imobilului de către părțile pârâte. Părțile pârâte, deși au fost citate legal în procedură, nu s-au prezentat și nu au formulat apărări. În apel, printr-o hotărâre definitivă din 9 aprilie 1998, Tribunalul București a confirmat sentința pronunțată în primă instanță.

10. Printr-un proces-verbal din 9 septembrie 1998 reclamantul a fost pus în posesia imobilului și a terenului, dar a constatat cu acest prilej că cele 3 apartamente ale imobilului fuseseră vândute anterior locatarilor. Printr-o dispoziție din 7 octombrie 1998, primarul municipiului București a dispus restituirea imobilului aflat în litigiul reclamantului.

11. Prin Scrisoarea din 29 ianuarie 2001, primăria l-a informat pe reclamant că cererea sa de a i se restitui imobilul în cauză în temeiul dispozițiilor Legii nr. 112/1995 fusese respinsă, pe motiv că imobilul îi fusese deja restituit prin Hotărârea definitivă din 19 septembrie 1997.

2. Acțiunea în anularea contractelor de vânzare

a) acțiunea în anularea contractului de vânzare-cumpărare a apartamentului nr. 1

12. La data de 15 februarie 1999 reclamantul a sesizat Judecătoria Sectorului 1 București cu o acțiune împotriva Primăriei București, a societății H. și a soților M. în anularea contractului de vânzare încheiat la 25 octombrie 1996 și, în subsidiar, în revendicarea acestui apartament. Reclamantul se întemeia pe Sentința definitivă din 19 septembrie 1997, prin care Judecătoria Sectorului 1 București constatase dreptul său de proprietate asupra imobilului în litigiu. În plus, reclamantul a cerut constatarea nulității contractului de vânzare pentru cauză ilicită, susținând că părțile au fost de rea-credință cu ocazia încheierii acestuia, în măsura în care știau la data semnării contractului că reclamantul făcuse demersuri pentru a i se restitui imobilul.

13. Prin Sentința din 26 ianuarie 2000, judecătoria a respins cererea de anulare a contractului, pe motiv că acest contract fusese încheiat anterior datei introducerii de către reclamant a acțiunii sale în revendicare, că acesta din urmă nu adresase o comunicare părților asupra demersurilor sale și că acest contract respecta dispozițiile Legii nr. 112/1995. În privința cererii reclamantului de revendicare a apartamentului, judecătoria a respins-o, pe motiv că avea un caracter subsidiar și că nu fusese sesizată asupra acestui lucru decât în vederea dispunerii restituirii imobilului după anularea contractului de vânzare-cumpărare în litigiu. În măsura în care, în speță, contractul de vânzare-cumpărare nu fusese anulat, nu putea hotărî asupra acțiunii în revendicare a reclamantului. Judecătoria a considerat că admisibilitatea acțiunii în revendicare depindea de admisibilitatea cererii de anulare a contractului de vânzare-cumpărare și că, în speță, nu se impunea compararea titlurilor de proprietate ale părților.

14. La data de 14 februarie 2000 reclamantul a introdus apel, menționând că respectivul contract de vânzare-cumpărare avea o cauză ilicită și că acțiunea sa în revendicare nu avea un caracter subsidiar. Între altele, el susținea că judecătoria, în virtutea rolului său activ, ar fi trebuit, din oficiu, să compare titlul său cu cel al soților M.

15. Prin Decizia din 15 decembrie 2000, Tribunalul București a respins apelul reclamantului în ceea ce privește anularea contractului de vânzare-cumpărare. Instanța a validat contractul de vânzare-cumpărare pe motiv că părțile au fost de bună-credință cu ocazia încheierii sale. În ceea ce privește cererea de revendicare a apartamentului, tribunalul a admis apelul reclamantului și a comparat titlurile părților în litigiu. Acesta a considerat că titlul de proprietate al soților M. era preferabil, din cauza faptului că statul nu mai era proprietarul imobilului în momentul în care s-a pronunțat Sentința definitivă din 19 septembrie 1997, care îl obliga să restituie bunul în litigiu reclamantului.

16. La data de 18 ianuarie 2001 reclamantul a formulat recurs, susținând că tribunalul nu a apreciat corect probele în privința cererii sale de anulare a contractului de vânzare-cumpărare. În plus, a subliniat că în cererea sa de chemare în judecată nu cerea compararea titlurilor de proprietate și că, în consecință, tribunalul hotărâse *ultra petita*.

17. Prin Decizia definitivă din 20 septembrie 2001, Curtea de Apel București i-a respins recursul. Ea a confirmat temeinicia hotărârii pronunțate în primă instanță în ceea ce privește valabilitatea contractului de vânzare-cumpărare. Aceasta a constat, de asemenea, după ce a interpretat cererea de chemare în judecată a reclamantului, că acesta din urmă nu intenționa, într-adevăr, să ceară compararea titlurilor de proprietate.

b) **acțiunea în anularea contractului de vânzare-cumpărare a apartamentului nr. 2**

18. La data de 16 februarie 1999 reclamantul a sesizat Judecătoria Sectorului 1 București cu o acțiune împotriva Primăriei București, a societății H. și a soților C.I. în anularea contractului de vânzare-cumpărare din 13 decembrie 1996 pentru cauză ilicită și, în subsidiar, cu o acțiune în revendicarea apartamentului.

19. Prin Sentința din 19 ianuarie 2000, judecătoria a respins acțiunea reclamantului, pe motiv că contractul fusese încheiat înainte de 9 aprilie 1998 și că părțile au fost de bună-credință la încheierea sa. Prin Decizia din 30 noiembrie 2000, tribunalul a admis în parte apelul reclamantului, a constat valabilitatea contractului de vânzare-cumpărare, datorită bune-credințe a soților C.I.,

dar, după ce a comparat titlurile de proprietate ale reclamantului și soților C.I., a considerat că primul este preferabil.

20. În recursul soților C.I., prin Decizia definitivă din 3 aprilie 2001, Curtea de Apel București a casat această hotărâre și a respins apelul reclamantului, pe motiv că tribunalul se pronunțase *ultra petita* asupra revendicării.

21. Prin Decizia din 24 mai 2002, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare introdus de procurorul general la cererea reclamantului și în favoarea acestuia, a casat cele 3 hotărâri pronunțate în timpul primei faze procedurale și a trimis cauza spre rejudecare la judecătoria.

22. La data de 12 septembrie 2002 reclamantul și-a precizat acțiunea, susținând că aceasta avea două capete de cerere distincte, și nu subsidiare, și anume anularea contractului de vânzare-cumpărare și revendicarea apartamentului nr. 2.

23. Prin Sentința din 19 decembrie 2002, judecătoria a respins acțiunea în anularea contractului de vânzare-cumpărare, pe motiv că cumpărătorii fuseseră de bună-credință la încheierea contractului. Pe de altă parte, judecătoria a admis acțiunea în revendicare a reclamantului. Comparând titlurile de proprietate ale părților în litigiu, aceasta a considerat că titlul reclamantului era preferabil, datorită faptului că naționalizarea imobilului fusese ilegală și că, în consecință, statul nu fusese niciodată proprietarul bunului.

24. Prin Decizia din 4 iunie 2003, Tribunalul București a respins atât apelul reclamantului, cât și pe cel al soților C.I.

25. Prin Decizia definitivă din 8 noiembrie 2003, Curtea de Apel București a admis recursul soților C.I. și a respins acțiunea în revendicare a reclamantului. Curtea de Apel, referindu-se la art. 46 alin. 2 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al bunurilor imobile naționalizate în timpul regimului comunist, a considerat că numai buna-credință a cumpărătorilor era suficientă pentru a face să prevaleze titlul lor de proprietate asupra celui al reclamantului. Prin urmare, a respins, de asemenea, acțiunea reclamantului în revendicarea apartamentului respectiv.

c) **acțiunea în anularea contractului de vânzare-cumpărare a apartamentului nr. 3**

26. La data de 11 februarie 1999 reclamantul a sesizat Judecătoria Sectorului 1 București cu o acțiune împotriva Primăriei București, a societății H. și a soților C.S. în anularea contractului de vânzare-cumpărare din 15 octombrie 1996 pentru cauză ilicită.

27. Prin Sentința din 3 aprilie 2000, judecătoria a respins acțiunea sa, deoarece contractul fusese încheiat înainte de 9 aprilie 1998 și reclamantul nu dovedise că părțile fuseseră de rea-credință în momentul încheierii sale.

28. Prin Decizia din 9 octombrie 2000, Tribunalul București a respins apelul reclamantului. Acesta a constat că interesatul nu dovedise că a comunicat părților intenția sa de a revendica imobilul.

29. Prin Decizia definitivă din 14 septembrie 2001, Curtea de Apel București a respins recursul reclamantului și a confirmat hotărârile pronunțate în prima instanță și în apel.

3. **Demersuri pentru a obține restituirea imobilului în litigiu în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 10/2001**

30. La data de 19 iulie 2001 reclamantul a adresat o notificare Primăriei București pentru a obține restituirea imobilului situat în București, strada Popa Savu nr. 26, în temeiul dispozițiilor Legii nr. 10/2001.

31. Astfel, cum reiese din dosar, până în prezent reclamantul nu a primit niciun răspuns la cererea sa.

II. Dreptul și jurisprudența internă pertinente

32. Dispozițiile legale și jurisprudența internă pertinente sunt descrise în hotărârile *Brumărescu împotriva României* ([GC] nr. 28.342/95, CEDO 1999-VII, p. 250–256, paragrafele 31–44), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, paragrafele 19–26, 21 iulie 2005), *Păduraru împotriva României* (nr. 63.252/00, paragrafele 38–53, 1 decembrie 2005) și *Porțeanu împotriva României* (nr. 4.596/03, paragrafele 23–25, 16 februarie 2006).

33. Legea nr. 247/2005 de modificare a Legii nr. 10/2001 prevede că despăgubirea la care au dreptul persoanele care nu obțin restituirea imobilului naționalizat, a cărei sumă va fi fixată în urma unei proceduri administrative de către o comisie centrală, este constituită dintr-o participație la un organism de plasament al valorilor mobiliare, organizat sub forma societății pe acțiuni

„Proprietatea“ (*Proprietatea*). În principiu, beneficiarii unei asemenea despăgubiri primesc titluri de valoare ce vor fi transformate în acțiuni atunci când Proprietatea va fi cotate la bursă. De altfel, art. 3 al legii mai sus menționate precizează că titlurile de valoare nu pot fi vândute înainte de transformarea lor în acțiuni.

34. La data de 29 decembrie 2005 Proprietatea a fost înscrisă în Registrul Comerțului al Municipiului București. Pentru ca titlurile de valoare să poată fi transformate în acțiuni emise de Proprietatea și pentru ca aceste acțiuni să poată face ulterior obiectul tranzacțiilor pe piața financiară, trebuie ca mai întâi să se urmeze procedura de acceptare din partea Consiliului Național al Valorilor Mobiliare (CNVM). Conform calendarului estimativ al Proprietatea, care a fost modificat de mai multe ori, intrarea efectivă în bursă este prevăzută pentru sfârșitul anului 2006.

ÎN DREPT

I. Asupra pretinsei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

35. Reclamantul se plânge de o atingere adusă dreptului la respectarea bunurilor sale, prin vânzarea de către stat a apartamentelor în litigiu. El invocă art. 1 al Protocolului nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.“

A. Cu privire la admisibilitate

36. Curtea constată că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. Ea apreciază că nu este incident niciun alt motiv de inadmisibilitate și, în consecință, o declară admisibilă.

B. Pe fond

37. Citând, între altele, cauzele *Brezny și Brezny împotriva Slovaciei* [(dec.), nr. 23.131/93, 4 martie 1996], *Kopecky împotriva Slovaciei* ([GC], nr. 44.912/98, paragraful 35, 28 septembrie 2004) și *Constandache împotriva României* [(dec.), nr. 46.312/99, 11 iunie 2002], Guvernul consideră că Curtea nu este competentă *ratione temporis* pentru a examina împrejurările naționalizării imobilului în litigiu, care a avut loc înainte de intrarea în vigoare a Convenției în privința României.

38. Guvernul consideră că reclamantul nu dispunea de un bun în sensul art. 1 al Protocolului nr. 1 la momentul vânzării apartamentelor către locatari, deoarece dreptul său de proprietate asupra imobilului nu fusese recunoscut printr-o hotărâre judecătorească definitivă înaintea acestei vânzări. În plus, cu ocazia vânzării apartamentelor către terți, statul avea un titlu de proprietate valabil asupra acestor apartamente.

39. Deși Sentința din 9 aprilie 1998 a admis acțiunea în revendicare a reclamantului, acesta din urmă nu și-a înscris dreptul de proprietate în cartea funciară și nu a plătit impozit pentru imobil (*Zwierzynsky contra Poloniei*, nr. 34.049/96, 19 iunie 2001). Guvernul subliniază că, la fel ca și în Cauza *Constandache împotriva României* citată anterior, reclamantul și-a îndreptat acțiunea în revendicare

împotriva statului, care, în momentul acțiunii, nu mai era proprietarul imobilului, din cauza vânzării către terți. Prin urmare, Guvernul consideră că Sentința din 9 aprilie 1998 nu putea da naștere unui drept de proprietate în favoarea reclamantului asupra imobilului în cauză. Între altele, Hotărârea definitivă din 9 aprilie 1998 de constatare a dreptului de proprietate al reclamantului nu era opozabilă terților cumpărători.

40. Chiar presupunând că hotărârile pronunțate de instanțele naționale constituie o ingerință în dreptul de proprietate al reclamantului, Guvernul consideră că aceasta era prevăzută de lege, în speță, de Codul civil și de Codul de procedură civilă, precum și de dispozițiile legilor nr. 112/1995 și nr. 10/2001, și urmarea un scop legitim, și anume protecția drepturilor altuia. În opinia sa, această ingerință era proporțională cu scopul urmărit, în măsura în care instanțele naționale au recunoscut valabilitatea contractelor de vânzare încheiate înainte ca reclamantul să sesizeze judecătoria cu o acțiune în revendicare.

41. Guvernul consideră că reclamantul putea obține o despăgubire în temeiul Legii nr. 10/2001, modificată prin Legea nr. 247/2005, ceea ce corespunde cerințelor art. 1 al Protocolului nr. 1.

42. În fine, Guvernul cere Curții să ia în calcul reforma instituită de Legea nr. 247/2005, care are drept obiectiv accelerarea procedurii de restituire și, în cazurile în care o asemenea restituire se dovedește imposibilă, să acorde o despăgubire sub forma unei participații la un organism de plasament colectiv al valorilor mobiliare.

43. Reclamantul contestă teoria Guvernului. În opinia lui, naționalizarea a fost ilegală și, prin urmare, statul a vândut apartamentele în cauză pe vremea când nu era proprietarul lor. El prezintă de asemenea copii de pe chitanțele fiscale care fac dovada plății impozitului pentru imobil.

44. Reclamantul consideră că statul refuză să execute Hotărârea judecătorească din 19 septembrie 1997, în condițiile în care aceasta nu a fost nici contestată, nici anulată de instanțele naționale.

45. Curtea amintește că în Cauza *Străin și alții împotriva României* anterior citată a considerat că vânzarea de către stat a bunului altuia unor terți de bună-credință, chiar și atunci când este anterioară confirmării în justiție în mod definitiv a dreptului de proprietate al altuia, coroborată cu lipsa totală a despăgubirii, reprezintă o privare de

proprietate contrară art. 1 al Protocolului nr. 1 (*Străin și alții împotriva României* citată anterior, paragrafele 39 și 59).

46. În plus, în Hotărârea *Păduraru împotriva României* anterior citată (paragraful 112), Curtea a constatat că statul a încălcat obligația pozitivă de a reacționa în timp util și coerent față de problema de interes general constând în restituirea sau vânzarea de imobile intrate în posesia sa în virtutea decretelor de naționalizare. De asemenea, a considerat că incertitudinea generală astfel creată s-a repercutat asupra reclamantului, care s-a văzut în imposibilitatea de a redobândi în întregime bunul său, deși dispunea de o hotărâre definitivă de condamnare care obliga statul să i-l restituie.

47. În cauză, Curtea nu vede niciun motiv de a se îndepărta de jurisprudența anterior citată, situația de fapt fiind similară. La fel ca și în cauzele *Păduraru împotriva României* și *Porțeanu împotriva României* (paragraful 33 al acestei cauze), în prezenta cauză niște terți au devenit proprietarii apartamentelor în litigiu mai înainte ca dreptul de proprietate al reclamantului asupra acestor bunuri să fie definitiv confirmat, cu efect retroactiv. Și, la fel ca și în aceste cauze, precum și în Cauza *Străin și alții împotriva României*, reclamantul a fost recunoscut în speță drept proprietar legitim, titlul său de proprietate fiind considerat incontestabil de către instanțele judecătorești, având în vedere caracterul abuziv al naționalizării (paragrafele 9 și 10 de mai sus).

48. Curtea amintește de asemenea că în Cauza *Brumărescu împotriva României* ([GC], nr. 28.342/95, paragrafele 69 și 70, CEDO 1999-VII), dreptul de proprietate al reclamantului, confirmat printr-o hotărâre definitivă datând din 1993, era pus în discuție de terțul intervenient, care pretindea că are un drept de proprietate asupra unei părți din același bun în baza unui act de cumpărare datând din 1973. Pe această temă Curtea a decis că procedura declanșată de domnul Brumărescu împotriva statului român nu putea produce efecte decât asupra drepturilor și obligațiilor acestor părți (*Brumărescu împotriva României* citată anterior, paragraful 69). Curtea a confirmat această abordare în hotărârea sa asupra satisfacției echitabile, stabilind în sarcina statului român obligația de a restabili dreptul de proprietate al domnului Brumărescu, „sub rezerva oricărei pretenții” pe care terțul intervenient ar putea-o avea asupra unei părți din proprietatea reclamantului (*Brumărescu împotriva României* (reparație echitabilă) [GC], nr. 28.342/95, paragraful 22 *in fine*, CEDO 2001-1).

49. Curtea constată că vânzarea de către stat a bunului reclamantului în temeiul Legii nr. 112/1995, care nu permitea să se vândă decât bunurile naționalizate în mod legal, îl împiedică pe acesta să beneficieze de dreptul său.

50. Între altele, Curtea constată că, deși Guvernul susține că reclamantul avea dreptul de a obține o reparație, nicio despăgubire nu i-a fost acordată pentru această privată. Astfel, reclamantul a depus, la 19 iulie 2001, o cerere de restituire a bunului în temeiul Legii nr. 10/2001, între timp completată de Legea nr. 247/2005, dar nu a primit nici până astăzi vreun răspuns, nici asupra restituirii solicitate, nici în privința despăgubirii la care Guvernul susține că ar avea dreptul.

51. Curtea observă că, deși la 22 iulie 2005 a fost adoptată Legea nr. 247/2005 de modificare a Legii nr. 10/2001, operațiunile prealabile acordării unei despăgubiri efective nu au fost finalizate până în prezent și că, în conformitate cu calendarul previzional al Fondului Proprietatea, cotarea efectivă la bursă este prevăzută

pentru sfârșitul anului 2006 (paragrafele 33 și 34 de mai sus).

52. Presupunând că cererea de restituire formulată de reclamant în temeiul Legii nr. 10/2001 este admisibilă și poate face obiectul unei indemnizații, Curtea apreciază că Proprietatea nu funcționează în prezent într-un mod susceptibil de a conduce la acordarea efectivă a unei despăgubiri reclamantului și că cererea sa, întemeiată pe legea mai sus menționată, nu a făcut obiectul niciunei examinări de peste 5 ani. În plus, nici Legea nr. 10/2001, nici Legea nr. 247/2005, care o modifică, nu iau în calcul prejudiciul suferit datorită lipsei prelungite a despăgubirii de către persoanele care, la fel ca reclamantul, au fost private de bunurile lor, restituite în temeiul unei hotărâri judecătorești definitive (*Porțeanu împotriva României* citată anterior, paragraful 34).

53. În consecință, Curtea consideră că atingerea adusă dreptului de proprietate al reclamantului asupra imobilului în cauză, combinată cu lipsa totală a despăgubirii, a determinat suportarea de către acesta a unei sarcini disproporționate și incompatibile cu dreptul la respectarea bunurilor, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

54. Prin urmare, acest articol a fost încălcat.

II. Asupra pretenției încălcării a art. 6 alin. 1 din Convenție

55. Reclamantul se plânge de caracterul inechitabil al procedurilor în anularea contractelor de vânzare-cumpărare încheiate între stat și foștii locatari privind apartamentele nr. 1, 2 și 3 ale imobilului, menționând, în special, că instanțele naționale au dat o interpretare greșită legislației interne și probelor. Reclamantul invocă art. 6 alin. 1 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale [...] de către un tribunal [...], care va decide [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor cu caracter civil [...]”

A. Asupra admisibilității

56. Curtea constată că plângerea nu este vădit nefondată în sensul art. 35 alin. 3 al Convenției. Ea apreciază că nu este incident niciun alt motiv de inadmisibilitate și, în consecință, o declară admisibilă.

B. Pe fond

57. Curtea consideră, ținând cont de concluziile ce figurează la paragrafele 45—50 și 53 de mai sus, că nu trebuie să decidă asupra fondului plângerii (a se vedea, *mutatis mutandis* și între altele, *Laino împotriva Italiei* [GC], nr. 33.158/96, paragraful 25, CEDO 1999-1, *Zanghi împotriva Italiei*, Hotărârea din 19 februarie 1991, seria A nr. 194-C, p.47, paragraful 23, și *Biserica Catolică din Canea împotriva Greciei*, Hotărârea din 16 decembrie 1997, Culegere 1997-VIII, paragraful 50).

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

58. Potrivit art. 41 din Convenție,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Prejudiciu

59. Reclamantul solicită restituirea imobilului. Dacă restituirea nu mai este posibilă, el cere suma de 345.000 de euro cu titlu de prejudiciu material, reprezentând valoarea imobilului. Reclamantul prezintă o expertiză pe care o consideră incorectă și conform căreia valoarea imobilului în litigiu este de 112.985 de euro. El solicită, de asemenea, cu titlu de prejudiciu moral, suma de 105.525

de euro, reprezentând chiriile neîncasate din 30 septembrie 1949 până la data de 30 noiembrie 2005 pentru apartamentele în cauză.

60. Guvernul consideră că valoarea imobilului este de 84.943 de euro, așa cum reiese din opinia de specialitate prezentată. În privința prejudiciului moral, el consideră că pretențiile privind chiriile neîncasate nu au făcut obiectul prezentei cereri și nu au fost niciodată invocate în fața instanțelor naționale. De altfel, el menționează că, în privința României, Convenția a intrat în vigoare la 20 iunie 1994 și consideră că pretinsul prejudiciu cerut de reclamant trebuie să fie raportat la data la care hotărârile de respingere a acțiunilor sale în anulare a contractelor de vânzare au dobândit putere de lucru judecat.

61. Guvernul consideră că nu există o legătură de cauzalitate între pretinsa încălcare a Convenției și suferințele invocate de reclamant și că hotărârea Curții de constatare a unei eventuale încălcări a Convenției ar putea constitui în sine o reparație satisfăcătoare a prejudiciului moral.

62. În observațiile sale suplimentare, Guvernul remarcă faptul că, așa cum a fost cazul în Cauza *Broniowski împotriva Poloniei* ([GC], nr. 31.443/96, paragraful 149, CEDO 2004-V), trebuie luată în considerare largă putere discreționară a statului în a alege măsurile vizând garantarea respectării drepturilor patrimoniale și pentru a avea timpul necesar punerii lor în practică. El consideră că adoptarea Legii nr. 247/2005 constituie o reformă radicală în domeniul reglementării dreptului de proprietate și că acest mecanism va deveni efectiv într-un termen rezonabil. Astfel, conform Guvernului, întârzierea în acordarea unei despăgubiri reprezintă o circumstanță excepțională.

63. În observațiile sale, ca răspuns la observațiile suplimentare ale Guvernului, reclamantul consideră că modificarea legislativă adusă prin Legea nr. 247/2005 a instituit un sistem greoi și ineficient, care anunță despăgubiri îndepărtate, chiar iluzorii. El menționează faptul că legea respectivă nu reglementează situația imobilelor restituite foștilor proprietari, cum ar fi reclamantul, printr-o hotărâre judecătorească definitivă. Între altele, deși Proprietatea a fost constituită în decembrie 2005, el nu este încă operațional.

64. Referindu-se la cauzele *Străin și alții împotriva României* și *Păduraru împotriva României* anterior citate, reclamantul consideră că, dacă o reformă radicală a sistemului politic și economic al unei țări ar putea justifica, în principiu, limitări la o despăgubire, aceste circumstanțe nu ar putea să fie preferate în detrimentul principiilor care se degajă din Convenție. În orice caz, în opinia sa, o lipsă totală a despăgubirii nu s-ar putea justifica nici măcar într-un context excepțional.

65. Reclamantul contestă, de asemenea, imparțialitatea expertului care a realizat raportul prezentat de Guvern, susținând că existența unui contract de prestări servicii între acesta din urmă și expert este în sine de natură să afecteze imparțialitatea acestuia. El oferă punctul de vedere al unui expert asupra expertizei realizate în cazul în speță și conform căruia valoarea imobilului este de 449.000 de euro.

66. Curtea amintește că o hotărâre de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația juridică de a pune capăt încălcării și de a-i înlătura consecințele, astfel încât să se restabilească pe cât posibil situația anterioară acesteia (*Iatridis împotriva Greciei* (satisfacție echitabilă), [GC], nr. 31.107/96, paragraful 32, CEDO 2000-XI).

67. Față de circumstanțele cauzei, Curtea consideră că restituirea apartamentelor nr. 1, 2 și 3, situate în strada Popa Savu nr. 26, București, așa cum a fost dispusă prin Hotărârea judecătorească definitivă pronunțată la 19 iulie 1997 de Judecătoria Sectorului 1 București, ar pune reclamantul, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă exigențele art. 1 al Protocolului nr. 1 nu ar fi fost încălcate. În orice caz, dacă statul pârât nu va proceda la această restituire în termen de 3 luni începând de la data la care prezenta hotărâre va deveni definitivă, Curtea decide că acesta va trebui să plătească reclamantului, cu titlu de prejudiciu material, o sumă corespunzătoare valorii actuale a apartamentelor.

68. În acest sens, Curtea constată cu interes că Legea nr. 247/2005 de modificare a Legii nr. 10/2001 califică drept abuzive naționalizările făcute de regimul comunist și prevede obligația de restituire a unui bun ieșit din patrimoniul unei persoane în urma unei asemenea naționalizări. În caz de imposibilitate a restituirii, de exemplu, din cauza vânzării bunului către un terț de bună-credință, legea acordă o despăgubire la nivelul valorii de piață a bunului în momentul plății (titlul I secțiunea I art. 1, 16 și 43 ale legii).

69. În speță, în privința stabilirii valorii despăgubirii ce ar putea fi plătite reclamantului, Curtea constată că cele două părți au prezentat expertize asupra valorii imobilului aflat în litigiu. Ținând cont de informațiile de care dispune asupra prețurilor de pe piața imobiliară locală, ea estimează valoarea de piață actuală a bunului la 130.000 de euro.

70. În privința sumelor cerute cu titlu de prejudiciu moral pentru lipsa de folosință a apartamentelor, calculate în funcție de prețul de închiriere al acestui bun, Curtea nu poate specula asupra posibilității și venitului care ar fi putut fi obținut în urma închirierii apartamentului respectiv (*Buzatu împotriva României*, nr. 34.642/97, paragraful 18, 27 ianuarie 2005).

71. În plus, Curtea consideră că evenimentele în cauză au implicat atingeri grave aduse dreptului reclamantului la respectarea bunurilor sale, pentru care suma de 6.000 de euro reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit.

B. Cheltuieli de judecată

72. Reclamantul cere, de asemenea, 5.950 de euro pentru cheltuielile de judecată ocazionate de procedurile în fața instanțelor interne și în fața Curții, precum și pentru cheltuielile de pregătire a documentației și cele legate de traducerea documentelor și trimiterea lor la Curte. El prezintă acte doveditoare pentru 1.423,676 de euro. Prin Scrisoarea din 23 mai 2006, după alegerea unui nou reprezentant care a răspuns la observațiile suplimentare ale Guvernului asupra art. 41 din Convenție, reclamantul și-a mărit pretențiile asupra cheltuielilor prilejuite de procedura în fața Curții la 2.675 de euro, prezentând drept act doveditor convenția privind onorariile semnată cu noul său reprezentant.

73. Guvernul constată că reclamantul nu a prezentat acte doveditoare pentru toată suma cerută și că ar fi trebuit să ceară rambursarea cheltuielilor angajate în fața instanțelor interne în procedurile desfășurate în plan intern. El nu se opune ca reclamantului să îi fie acordată o sumă corespunzătoare cheltuielilor necesare, legate de procedura judiciară internă și de cea din fața Curții, care au fost suficient demonstrate.

74. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în

măsura în care li s-a stabilit caracterul real, necesitatea și caracterul rezonabil al valorii lor. În speță și ținând cont de elementele aflate la dispoziția sa și de criteriile mai sus menționate, Curtea consideră rezonabilă suma de 2.000 de euro pentru toate cheltuielile de judecată și o acordă reclamantului.

C. Dobânzi moratorii

75. Curtea consideră adecvat să stabilească valoarea majorărilor de întârziere în raport cu rata dobânzii pentru facilitatea de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga 3 puncte procentuale.

DIN ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 1 al Protocolului nr. 1;
3. hotărăște că nu se impune examinarea pe fond a capătului de cerere referitor la art. 6 alin. 1 din Convenție;
4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să restituie reclamantului imobilul situat în București, strada Popa Savu nr. 26, în termen de 3 luni începând de la data la care prezenta hotărâre va deveni definitivă, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție; că, în lipsa unei asemenea restituiri, statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data la care hotărârea va deveni definitivă, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, 130.000 de euro (una sută treizeci mii euro) cu titlu de prejudiciu material; că, în orice caz, statul pârât trebuie să plătească reclamantului suma de 6.000 de euro (șase mii euro) cu titlu de prejudiciu moral și 2.000 de euro (două mii euro) pentru cheltuieli de judecată, plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, care se vor converti în lei la cursul de schimb din ziua efectuării plății;

b) că, începând de la expirarea acestui termen și până la data plății, aceste sume vor fi majorate cu o dobândă simplă egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de împrumut marginal al Băncii Centrale Europene aplicabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale.

5. respinge restul cererii de satisfacție echitabilă.

Redactată în franceză, apoi comunicată în scris la data de 16 noiembrie 2006, în aplicarea art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupancic,
președinte

Vincent Berger,
grefier

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 152427